

СІЧЕНЬ
1976

Київ

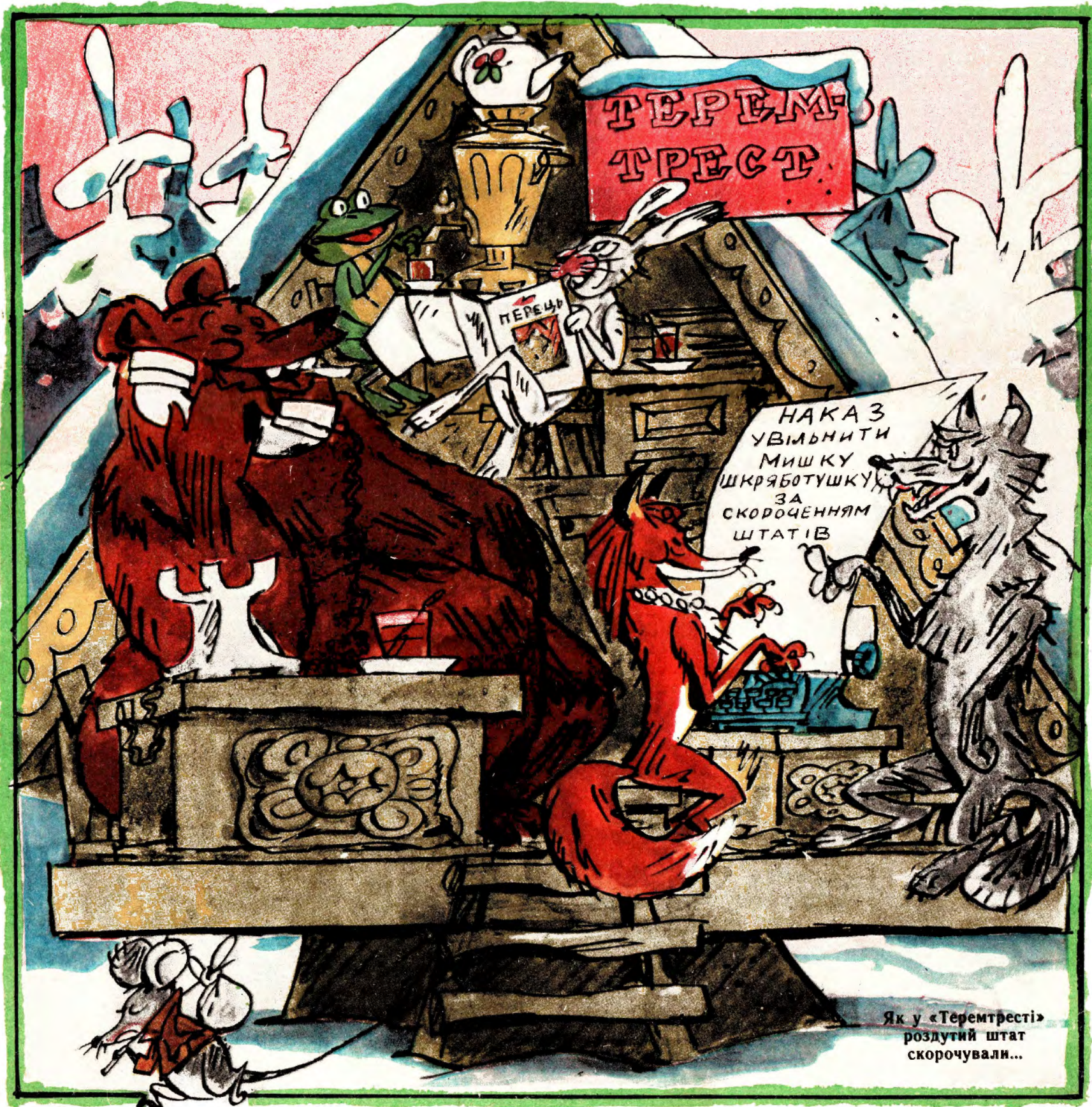
Виходить з січня 1927 р.

№ 1 (971)

Ціна номера 12 коп.

ТЕРЕМТРЕСТ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Як у «Теремтресті»
роздутий штат
скорочували...

Довелося мені якось прилучитися до пропаганди естрадно-циркового мистецтва. З цією метою приїхав я у село Ювілейне Цюрупинського району.

— Хочете,— кажу голові сільради М. Є. Домбровському,— дамо вам концерт?

Микола Єгорович знизав плечима: хтозна, мовляв.

— Не сумнівайтесь, — агітую його. — Будуть не тільки пісні і танці, а й карколомні акробатичні номери будуть, гумор буде. Все буде.

Голова знову промовчав.

— Ви що, не вірите мені?

— Охоче вірю, — заспокоїв мене Микола Єгорович. — А от ви мені навряд чи повірите: ніде влаштовувати концерт. У нашому селі немає клубу.

— Ніякого? Бодай поганенького?

— На превеликий жаль. Хоч у майбутньому, звичайно, буде. Скоро почнемо будувати...

Іду пропонувати естрадно-концертні послуги в село Виноградове того ж району.

Голова сільради Л. К. Ермакова уважно вислухала мене і каже:

— Ласкаво просимо! Приїжджайте, будемо дуже раді. Але врахуйте: виступатимете просто неба на землі.

— А чому, — питаю, — не в клубі?

— Його у нас іще немає, з 1968 року будуюмо за рахунок місцевого колгоспу і ніяк не... Людмила Костянтинівна зітхнула, але тут же оптимістично додала: — Зате, коли добудуємо, матимемо справжнісінький храм культури.

— То ми, — уточнюю, — виступатимемо на імprovізованій сцені?

— На кузові машини.

— А глядачі хоч сидітимуть?

— Стоятимуть.

— Ваші умови, — не погоджуюся я, — нас не влаштовують. Провідайте, що потурбував.

— А жалі! — щиро шкодує Людмила Костянтинівна. — Бо п'ять тисяч жителів нашого села збудувалися за культурою...

Сідаю в центрі села на автобус і їду до Цюрупинська.

— Дасте, кажете, концерт? — здивовано перепитує мене завідувач районним відділом культури М. К. Уваров. — А де ж мій його організуємо?

— Як це де? Хіба в райцентрі немає Будинку культури?

— Що з того, що є? Співати, а тим паче танцювати у ньому ризиковано.

— Чому?

— Може обвалиться стеля. Воно вже якось падала на голови глядачів... Наше вогнище культури, коли хочете знати, знаходиться в приміщенні, спорудженому багато-багато років тому. А новий Будинок культури, повірте, сім років будуюмо.

— І скоро добудуєте?

— Роботи ще — ой-ой-ой, скільки! Тягне-зволікає генеральний підрядник — п'ять управління тресту «Херсонпромбуд», яке очолює товариш Червоненко. Тягне з постачанням матеріалів управління капітального будівництва обласного конком, яке замовило цей об'єкт...

Вийшов я з відділу культури і мізкую: куди ж податися? «Поїду,— вирішую,— у Нову Збур'язку Голопристанського району. Це ж недалеко. Село велике, а в ньому напевне має бути культурний заклад».

У цьому селі на мене, виявляється, вже чекали (це ж тільки увісні таке буває!) А. В. Нижник і Г. М. Коваленко — голови тамтешніх колгоспів.

— Приїдьте усією вашою комплексною концертною бригадою, — запрошує Анатолій Васильович, — але знаєте коли?

— Коли?

— Десь через рік. Одрезу ж після того, як збудуємо клуб.

— Через рік ранувато, — заперечив Григорій Михайлович. — Клуб у нас буде через два роки і ніяк не раніше.

— А я кажу: буде через рік!

— З усією відповідальністю заявляю: ні, не буде!

— То хоч почали вже будувати? — відкинувся я в діалог.

— Аякже! Вісім років на кошти обох колгоспів будуюмо... Так що приїдьте! Ласкаво просимо!

Щиро дякую А. В. Нижнику та Г. М. Коваленку за запрошення і рушаю у Чорнобайку Білозерського району, котра, за офіційними джерелами, налічує понад дев'ять тисяч жителів. І в котрій, за логікою, неодмінно має бути

пристойний клуб або навіть Будинок культури.

— Телепатія таки існує, — посміхнувся мені голова виконкому сільської Ради Г. М. Мартиненко. — Оце тільки-но сидів і думав: не дай бог, артисти припрутяться! А тут і ви на поріг... Ніде вас приткнути: десять літ споруджуємо за рахунок колгоспу імені Кірова Будинок культури і ніяк не спроможемося добудувати.

— Не вистачає коштів?

— Що ви! Наш колгосп — один з найкращих в області. Гроші є. Причина інша: не доходять руки. До всього вони доходять, а до культури — ні. Гаврило Митрофанович почервонів, засоромившись власної відвертості, а я поспішив з ним попрощатися.

По дорозі на автобусну зупинку зустрів гурт юнаків.

— Ну як, хлопці, — питаю, — проводите вільний час?

— Дуже весело, — відповідають. — Є у нас, приміром, ансамбль...

— Інструментальний?

— Ансамбль пісні і пляшки. Спершу, звісно, розкорковуємо пляшку, а потім співаємо. Виступаємо, само собою, не на сцені, а на вулиці...

Може бути. З нудьги все може бути...

М. ПАЛЬЧИК.
Херсонська область.

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Бюрократичний «бадмінтон».

Дали перцю!

Будівельне управління «Промбуд-4» комбінату «Волинськпробуд» спорудило в м. Луцьку, по вул. 17 вересня, 5, житловий будинок на 70 квартир. Споруджували цей будинок живо, тому в ньому вийшло дещо косо, а дещо й зовсім криво. Жильці написали скаргу Перцеві.

Заступник міністра промислового будівництва УРСР тов. Шпунтєнко повідомив редакцію, що за не своєчасну ліквідацію недоробів і брану начальника дільниці будівельного управління «Промбуд-4» Греченка А. Г. з цієї посади увільнено. На винятого обов'язки головного інженера Солов'янка зроблено грошове нарахування в сумі місячного окладу.

ВОДА... ЗАГОРІЛАСЯ!

Одного, як то кажуть, прекрасного дня вулицями міста Умані на Черкащині з гуком і свистом промчала пожежна машина.

— Що горить? Де горить?

— Річка горить! Уманька!

Збіглися цікаві. Справді: просто посеред річки, недалеко від Осташівського мосту, готіло чимале полум'я.

— Свят-свят, — хрестилися богомільні бабусі. — Наслав господь-бог кару небесну за гріхи наші...

Цієї версії ніхто всерйоз не сприйняв. Натомість було висунуто іншу, раціональнішу: десь у верхів'ях Уманки забило нове джерело невідомої досі нації горючої води, яка тепер з успіхом зможе замінити всі існуючі досі види рідкого палива.

Але при ближньому розслідуванні довелося відмовитися й від цієї спокливної гіпотези. Виявилось, що загорілася, власне, не вода, а мазут та інші смердючі відходи, якими щедро наснажують

Уманку міські промислові підприємства. Старий колектор, бачте, вже давно неспроможний очищати всіх промислових стоків, а ідея будівництва нового носить в отруєному їхніми випарам повітрі...

Пожежу згасячу загасили. І, їй-право, даремно. У старовинній Умані та на її околицях є, звичайно, немало пам'ятних місць. Ну, хто не чув, приміром, про розкішне диво природи — знаменитий дендропарк «Софіївка»? Приїждять сюди численні туристи, ходять, милуються і очей відвести не можуть. Але дендропарк є й в інших краях. А от таке диво природи, як палаюча річка, погодьтесь, не часто зустрінеш! Тим-то, коли тиха Уманка загориться удруге — а таке, звісно, в будь-який час може трапитися, — то нехай керівники міста видадуть розпорядження не гасити цієї унікальної пожежі! Хай приїдять! Хай милуються! Нехай заздять!

Вас. ШУКАЙЛО.

ТЕЖ ПРИГОДИТЬСЯ!

— Щоб боявся мисливця звір,
Потрібна рушниця,
Добрий слух та гострий зір...
Й голос пригодиться!
Половувати без цього — зась.
Добре метикуйте!
— А для чого голос здався?
— Щоб кричати «Ря-ту-у-йтелл!»

ЦІНА ЛЮБОВІ

Наречена і жених
Раз сидять у клубі...
На екрані проти них
Милій шепче любій:
— Рибко, кращої нема!
Серденько кохане!..

Наречена крадькома:
— Прислухайся, Іване!
Говоритимеш й мені
Ці слова хороші!
— Так йому ж за гру в кіні
Добрі платять гроші!

Валентин ПИСАНСЬКИЙ.

м. Андрушівка
на Житомирщині.

А все-таки...

Не раз мене дружина лає,
Що вірші я пишу дарма,—
Мовляв — і глузду в них немає,
І користі із них чортма!
Недавно так уже зганьбила,
Що я, зіп'явши, запитав:
— А чим би в грубці ти палила,
Якби я вірші не писав?!

Ф. ДОРОШ.
м. Вишенька
Чернівецької області.

Кішечка

БАЙКА

На сонці
Кішечка манірно грілася
І на судьбу свою
Жалілася:
— Ну, що робить мені
З хазяїном моїм!
Купити прошу мишоловку в дім,
А він в одвіт —
Хоч би мур-мур...
Не стану ж я псувати
Манікюр!

Петро БОНДАРЧУК.
м. Донецьк.

— Коли ж ви об'єкт здасте?
— Та хоч і зараз. А ви приймете?

Літературна пародія

ТУМАНУ МАЙЖЕ НЕ ВИДНО

(Як пишуться деякі
так звані психологічні романи)

«Сьогодні вдень буде хмарно, можливо ожеледь, густий туман...» — повідомляло радіо, а він сидів і думав, що вона знову не прийде, як і вчора, як і минулого тижня, як і позавчора, як і того пам'ятного літа, коли в ліхтар, біля якого вони зустрічалися, візався автомобіль і відтан назавжди залишив на ньому слід, і той слід кожного разу нагадує йому про ту записку, яку вона передала йому через двірника, і він уже геть забув про те, що в ній було написано, а в ній було написано, щоб він не чекав її, позаяк у неї є третій, от і сьогодні вона не прийде, бо на вулиці ожеледь, але все одно на розі бабуся продаватиме хризантеми по карбованцю штука, як це дорого, хоч і зима вже нікчається...

...Завтра передбачається прояснення, температура повітря — плюс два — плюс три градуси, вітер слабкий до помірного...» — повідомляло радіо, а йому чомусь пригадалося, як одного разу до нього підійшов рудий облізлий кіт, потерся об його ногу і сказав щось жалібно своєю котячою мовою, і він тоді відштовхнув його ногою, того дня теж було плюс два — плюс три градуси, а тепер він ладен зібратися, зігріти й розцілювати всіх котів на світі, аби тільки вона прийшла, от і погода небавом покращає, тільки ж де там, коли між ними записка, бабуса з хризантемами по карбованцю штука, ліхтар зі слідом аварії, ожеледь і рудий самотній кіт...

...У наступні дні слід чекати підвищення температури повітря, ясної, сонячної погоди...» — почув він, і знову спогади, знову сподіванки, знов усе перед очима: від першого поцілунку до останнього планового ротора на їхньому заводі, де вони колись працювали, від безсніжної зими до торішніх хрестин небожевого сина, але ж вона мусить прийти, бо знає, що він кохає її, як і сорок сім років тому, а головне — він знає, що в цю мить вона теж слухає прогнози погоди, тільки б циклон не налетів, тільки б не налетів, не налетів, не налетів, бо він уже проти вітру йти не годен, хоч сам собі зізнатися в цьому боїться...

...«О сімнадцятій годині — передача для школярів», — долинуло з репродуктора.

«Треба поклонити онука», — подумав він, узяв у руки ностура й пошкандибав на кухню.

Туману за вікном майже не було видно...

Віктор БАРАНОВ.

м. Київ.

МОЯ РІДНА МАТУСЯ

ГУМОРЕСКА

— Біда у мене, сусіде, — сумно мовив Роман. — Велика біда. Мою рідну, дороженьку матусю у лікарню поклали. Серце у неї слабеньке. Хоча б не інфаркт. Оце біжу провідати. З роботи відпросився. Загляну ще на базар, куплю неньці сунічок. Вона їх любить.

На базарі Роман зустрів Івана Івановича, колишнього свого вчителя.

— Не переживу я цього, Іване Івановичу, — заговорив трагічним голосом. — Моя рідна матуся занедужала. А я ж її так люблю, так люблю. Вона для мене найдорожча в світі. Вона для мене нічого ні-

коли не жаліла, вона мене вигодувала, виростила, у люди вивела. І я був би останнім негідником, коли б забув про неї. Ось куплю їй сунічок, а ще — букет найкрасивіших квітів. І від вас привіт передам. Матуся завжди про вас згадує.

Через годину Роман вже скаржився своїй родичці Євдокії Петрівні. По його щоках текли сльози:

— Моя бідна матуся. Її ж на руках треба носити. Прокинуся, бувало, вранці, а штани і сорочка вже випрасувані, на столі сніданок парує. Ніхто так смачно не готує, як моя ненька. Ось біжу в лікарню. День і ніч біля маминого ліжка чергуватиму.

Перед Генкою, другом дитинства, зовсім розклеївся, плакав, наче мала дитина.

Генка почав заспокоювати:

— Не абивайся так, Ромцю, а то сам захворієш. Моя тобі порада: хильни трошки. Кажуть, нерви заспокоює.

Із шашличної вони вивалились пізнім вечором. Виписуючи по дорозі кренделі, хрипко горланили:

Рідна мати моя,

Ти ночей недоспала...

...Через місяць вчитель зустрів Романа. Рум'янощого, веселого.

— Тобі сердечний привіт.

— Від кого?

— Від твоєї рідної матусі. З лікарні...

Борис УРОДА.

м. Кам'янець-Подільський.

ПОВНИЙ АЖУР, або ЯК вибитися в люди

Насамперед, давайте уточнимо, що це таке — вибитися в люди. Поцікавтеся, для інтересу, в Міністерстві сільського будівництва, хто такий Гнедиш. Я людина самокритична і припускаю, що на рівні заступників міністрів чи навіть начальників управлінь мене, може, й не пригадають. Але серед працівників рангом нижче обов'язково знайдеться хоч один, хто лясне себе долонею по лобі і радісно вигукне:

— Гнедиш? Це той, з тресту «Сумисільбуд»? Аякже, знаємо! Його механізована колона в першому кварталі завойовувала перше місце в республіці, а в другому — друге. Пам'ятаємо, як же не пам'ятати!

Чуєте? Це ж у міністерстві так про мене відгукуються, а про наш трест я вже й не кажу. Сам керуючий трестом товариш Бебешко на очах у розчулених «ітеерівців» тричі по-батьківському обняв мене і ледь не розцілував. Оце і означає, по-моєму, вибитися в люди.

Між нами кажучи, міг би товариш Бебешко і розцілюватися зі мною. Показники я йому дав такі, що ніколи йому й не снилися. Не цифри, а музика! План по будівництву виконано на 124 проценти, план по зростанню продуктивності праці — на стільки ж, а по прибутках перевиконано майже у два рази. Правда, я на нього не серджусь, бо керуючий наступного ж дня виправив свою помилку: презентував мені місячну ставку.

Що ж стало, як тепер пишуть у газетах, складовою частиною успіху?

Організація виробництва, скажу я вам, то пусте діло. Кадри і тільки кадри кували цю перемогу. Вірніше, дві штатні одиниці, які я лелівав не рік і не два.

Свого виконроба Зайця я, наприклад, не проміняв би і на десяток дипломованих інженерів. Людина тонко розуміє ситуацію. Йому не треба нічого говорити, на нього досить глянути і відразу почуєш у відповідь: «Не хвилюйтеся, товаришу Гнедиш, усе буде в повному ажурі». І я знаю, що справді так і буде.

Не ходитимемо далеко за прикладом. Ми якраз Іванівську дослідно-селекційну станцію будували. Роботи — непочатий край, строки підпирають, а тут іще наше керівництво в особі керуючого трестом товариша Бебешка періодично по столу кулаком грюкає, високого проценту вимагає. А де ж ти, в дідька, той процент візьмеш, коли справи йдуть, як мокре горить. Признаюся, я навіть хотів уже заяву за власним бажанням подати. І тут заходить до мене виконроб Заєць.

— Не переживайте, — каже, — обіцяю, що моя сумська дільниця дасть у січні не менше ста п'ятдесяти процентів.

— Скільки, скільки? — питаю.

— Не менше ста п'ятдесяти процентів!

— А де ж ти їх візьмеш? — знову питаю. — До кінця місяця рукою подати, а в тебе ледь половина плану набереться.

— Це вже моя турбота, — відповідає Заєць і багатозначно так на мене дивиться.

Відразу видно: дорожить чоловік честю механізованої колоні, міцно дорожить, якщо виявляє таку готовність.

Наступного місяця знову зайшла мова про план.

— На ста п'ятдесяти процентах шабашити не можна, — кажу, — зростання потрібне.

— Виростемо, — пообіцяв Заєць, — на сімнадцять процентів.

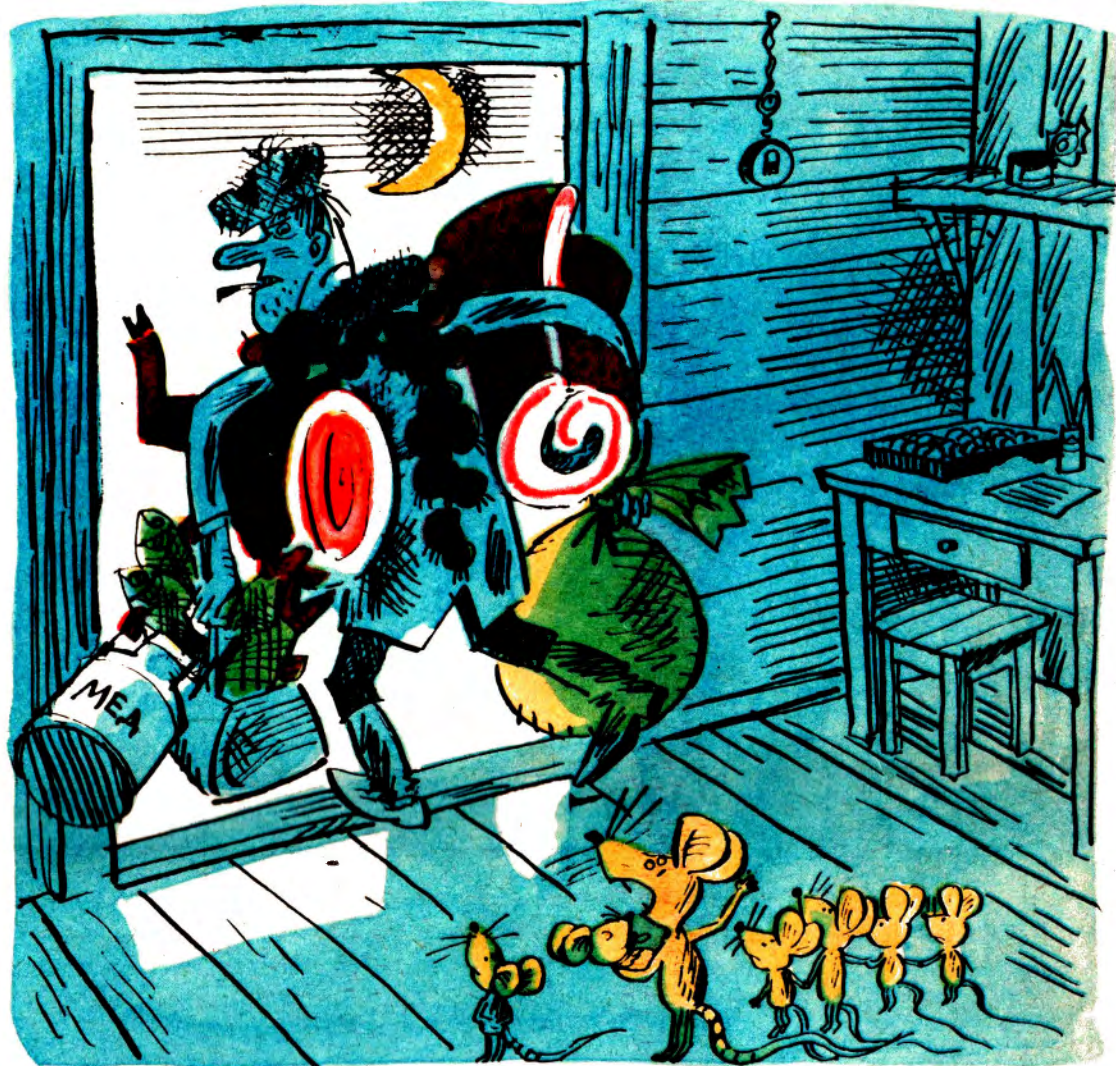
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колгоспники із села Лелітон Хмільницького району на Вінниччині написали Перцеві про дивні речі. У них на полі, прямицінько з-під номбайна, зникла машина зерна. Як згодом виявилось, зерно те хапонує не хтось чужий, а свій-таки керуючий відділенням № 2 колгоспу ім. Леніна Якобнюк Ф. І. Знайшли й сліди машини з зерном. Вони привели аж до хати Жежничка А. І. — лісничого Березнянського ліс-

ництва. А дивне в цій історії було те, що і той, що зерно вкрав, і той, що його приховав, залишилися непокараними.

Голова Хмільницького районного комітету народного контролю тов. Брижан повідомив редакцію, що такий фант мав місце. За крадіжку зерна з колгоспу народний суд засудив Якобнюка Ф. І. на 4 роки, а Жежничка А. І. — на 1 рік і 6 місяців позбавлення волі.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Та залиши у коморі хоч трішки. У мене ж малі діти....

І таки виріс. А в березні уже без нагадування дав 198,7 процента, хоч насправді дільниця не зробила й половини цього.

Гадаєте, легко дався такий показник? Скільки винахідливості проявив виконроб Заєць, вишукуючи приховані резерви. Іде, значить, територією станції, бачить: стоїть новенький корівник на сто голів. Сама станція своїми силами його будувала. А Заєць швиденько папери оформив, начебто цей об'єкт — справа рук мехколоні. У другому місці оформив фіктивний нарядник на риття котлована, в третьому — на укладку 480 залізобетонних плит... Наче й дрібниця — тисяча-друга карбованців, та отакечки з миру по нитці, от нам і на сорочку зібралось.

Подає надії і виконроб Лебединської дільниці Орехов. Звичайно, масштаби у нього поки що не така, як у Зайця, та й досвіду бракує, але чоловік постійно шукає. Його дільниця будувала станцію технічного обслуговування Лебединського райоб'єднання «Сільгосптехніка». Об'єкт, звичайно, не дуже солідний, проте 150 тисяч карбованців Орехов зумів викроїти для плану.

У нашому тресті мій досвід набув поширення. Особливих успіхів досягли колеги з ПМК-79 та СПМК-520. Між нами триває, так би мовити, негласне змагання. Мушу визнати, що суперники нам випали серйозні, з молодих та ранніх. Вони

вже зуміли «вишукати» півмільйона карбованців, а нам до такої цифри далеченько.

Мені можуть закинути: слава славою, але є й ревізори. Їх же он скільки у штаті тресту.

Я не збираюся нікого особливо агітувати чи переконувати. Скажу тільки: за рік наші трестівські ревізори зробили 13 ревізій і жодної приписки не виявили. І нічого, товариші, робити великі очі і вигукувати «Як же це так?!» Ревізор же свій, з однієї каси гроші одержуємо. Ну, припустімо, виявлять він що-небудь, запахне неприємностями. Не тільки мені, приміром, запахне, а й товаришеві Бебешку зокрема. А тепер поставте себе на його місце і подумайте, що краще зробити керуючому: роздмухувати скандальчик, поки до нього не прийняються у міністерстві, чи всетаки скористатися нашими високими показниками? Тим більше, що я, наслідуючи свого виконроба Зайця, теж запевняю керуючого:

— За свої показники відповідаю я.

У перекладі на звичайну мову це означає: коли що не так, то ваша хата скраю.

А така позиція завжди влаштовує.

Розповідь начальника спеціалізованої механізованої колоні № 534 І. ГНЕДИША записував В. БОНДАРЕНКО.

Сумська область.

НАШІ АТРАКЦІОНИ

Баба з воза...

Серед святкових розваг на виставці особливою популярністю користуються змагання на возах. Оригінальність цього змагання полягає в тому, що відома істина «Баба з воза — коням легше» на нашому атракціоні категорично спростовується. Коням однаково важко з бабою й без баби, бо колеса в тих возах не крутяться або відразу ж опадають. Найбільша відстань, яку вдалося подолати на такому возі, — 300 метрів. Рекорд належить представникові Гайсинського обозного заводу, що на Вінниччині, де ці вози виготовляють.

Кімната жахів

— Який жах! — кажуть відвідувачі виставки, переступаючи поріг кімнати, де експонуються шафи Кіровоградського меблевого комбінату. Та перший переляк від зовнішнього вигляду шафи — ніщо в порівнянні з тим жахом, який охоплює людину при ближчому знайомстві з меблями. Дверцята шафи самі відчиняються з моторошним скрипом і, як правило, обриваються на тих, хто робить спробу їх причинити.

ОБРАЗЛИВЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

Є ще такі раціоналісти: замість того, щоб кожному приятелю чи там родичеві написати персональну вітальну листівку, він друкує на машинці під копірку десять примірників однакового тексту і лише прізвища та імена проставляє. Одержує хтось, скажімо, сьомий примірник такого вітання з Новим роком і думає:

«Отже, я в нього, виходить, на останньому місці. Комуś він перший примірник надіслав, комуś другий, а я, значить, ніщо...»

Словом, людина не тільки не радіє тому «Зичу успіхів у труді та щастя в особистому житті», а навпаки — ще й ображається. Мовляв, отак завжди: ти для друга все, а він тобі — останній примірник вітання.

От і вирішили на Київській фабриці технічних паперів не псувати людям святкового настрою отими сьомими примірниками. Тут випустили партію такої копірки для друкарських машинок, що навіть другого примірника не прочитаєш.

ВІРИТИ ЧИ НЕ ВІРИТИ!

— Ну, синку, покажи свій щоденник. Чим ти нас з мамою порадуєш?
— Немає щоденника. Загубив.
— Тобто викинув?
— Ні, загубив.
— Знаємо ці фокуси. Нахапав двійок, а щоденник сховав!
— Не ховав і двійок не хапав.
— Що ж, тоді покажи свої зошити.
— І зошити загубив.
— Усі зошити?
— Усі!
— Невже ти гадаєш, що я повірю в оцю казку!

— Це не казка.
— Правильно, це не казка, а звичайнісінька брехня. Ану, подивись мені в очі...

Саме в цьому місці ми змушені перервати діалог батька й сина й пошепки, щоб син не чув, порадити татові: перш ніж дивитися синові в очі, подивитися на етикетку учнівського портфеля. Якщо його виготовлено на Прилуцькій фабриці шкіряних виробів на Чернігівщині, значить, син каже правду: портфель так зроблено, що з нього легко випадає дно, отже, і щоденник і зошити можна легко загубити.

НАША ВЗЯЛА!

ля, обіграли захист, двоє наближаються до наших воріт. Гол неминучий! Та раптом обидва синхронно, мов брати Гусакови, хапаються за труси й покидають поле.

Вже півзахисники суперників атакують, штурмують наші ворота. Ось блискавча передача на воротарський майданчик. Можна бити... Та знову — півзахисник хапається

за труси й мчить до роздягалки з швидкістю, якій міг би позавидити Олег Блохін...

Ми вже так звикли до того, що кожна спроба наших суперників ударити по м'ячу закінчується отим хапанням за труси, що взагалі заспокоїлися. Стоїмо, дивимось. Ось черговий натиск. Наш воротар обняв штангу — й нуль уваги, суперники знову тікають з поля.

Нарешті й їхній воротар хапається за труси та наздоганяє друзів по команді. Ось тоді й ми активізувалися. Само собою, записали два очка

на свій футбольний рахунок.

І тепер, підбиваючи підсумки нашого футбольного сезону, ми не можемо не згадати добрим словом тих, кому зобов'язані блискучою перемогою, — працівників Львівської фабрики швейних виробів, що випускають такі спортивні труси, в яких резинка від дощу розтягується й розлазиться. Ми давно про це знаємо, тому й не купуємо тих трусів. А суперники, на наше щасття, вперше зіткнулися з такою продукцією.

За дорученням коменди Б. ТРУМ.

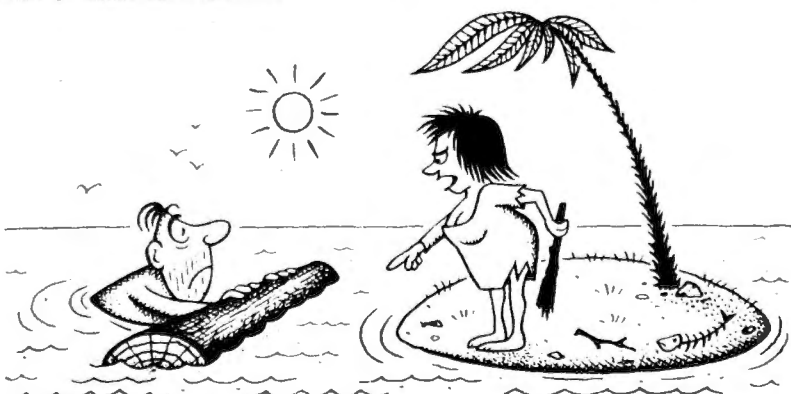
Шановний виставкомі! Поздоровляємо тебе з Новим роком і просимо передати наш палкий футбольний привіт працівникам Львівської фабрики швейних виробів. Якби не вони — не бачити б нам перемоги в цьогорічній першості району. Відверто кажучи, ми й не сподівалися, що переможемо. Суперник у фінальному матчі був такий грізний, що ми навіть про нічию боялися мріяти.

Отже, вийшли ми на поле для того, щоб з перших же секунд адатися до глухого захисту. Аж коліна нам трусили-

ся чи то від страху, чи то від холоду. Сіаяся дощик. Наші суперники негайно ж заволоділи ініціативою. Їхній центральний форвард обіграв трьох наших захисників і вийшов сам на сам із воротарем. Ми навіть очі заплющили, такий це мав бути гол. Та раптом центральний форвард, замість бити по м'ячу, схопився за труси, і, підтримуючи їх, кинувся з поля у роздягалку.

Звичайно, наш воротар, не тямлячи себе від щасття, вибив м'яч аж до воріт суперників. А вони тим часом знову пішли в атаку. Пройшли центр по-

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ти де це тинявся всю ніч? Пароплав же затонув ще вчора ввечері!

Мал. М. МОГИЛЬНОГО

— Щось, лікарю, з моїми очима сталося. Як вип'ю літр горілки, то вже світу білого не бачу.

ВІДДЯЧИВ...

ГУМОРЕСКА

Пішов якось у поле перевірити наявність колорадських жуків на грядці картоплі. Сюди-туди повів оком і полегло зітхнув: усе було, як кажуть, в ажурі. Недарма двічі хімікатами кропив.

Зате коли поглянув за межу — до сусіди, отетерів: на об'їденому картоплинні немов хто намісто розвішав. Лялечок стільки, що хоч електронно-обчислювальну машину став, щоб їх порахувати.

Стою, дивлюсь, від розпачу ні пари з вуст. Це ж катастрофа! Неодмінно й у мене ця гидота з'явиться. Що робити? Як на те, не знаю навіть, де мій городній сусіда живе.

Вирішив: допоможу людині, а при зустрічі розповім. Мовляв, так і так, зробив дружній жест, знищив шкідників. Певно, що радий буде та, чого доброго, кинець до крамниці відповідним чином віддячити. Ну, хоча б двісті грамів цукерок «Киць-киць» купити.

— Жуки, кажеш? Колорадські?
— Байдуже перепитав сусіда по городу, коли якось зустрілися на вулиці міста. — От ненажерлива тварюка!

Та й попрямував своїм шляхом.

А через якихось три-чотири дні процедуру на ділянці сусіди довелося повторити. Хоча смажену картоплю він, видно, любить, однак, ентомолог з нього нікудишній. «Мабуть, чимось дуже зайнятий, що не має часу на городі поводитися», — подумав собі та й заходився як шеф допомагати.

А вчора оце він уже сам подзвонив по телефону — як тільки про номер дізнався, у тямки не візьму!

— Алло, приятелю, як там тебе! — пробасив у трубку. — Ти що ж мене підводиш, га? Ішов я оце від пляжу повз город, глянув на свою картоплю, а там тієї погані — видимо-невидимо! Треба ж із нею щось робити.

...Віддячив!

О. БАРАВА.

м. Зміїв
Харківської області.

Кіт Мурлика і Соловей

БАЙКА-ЖАРТ

Коли саме, не згадаю,
Навесні чи влітку
Посадили Соловейка
У дротяну клітку.

Занудився Соловейко:
Не їсть, не співає.

— За що ж мені така кара? —
У людей питає.

А хтось йому й одказує:

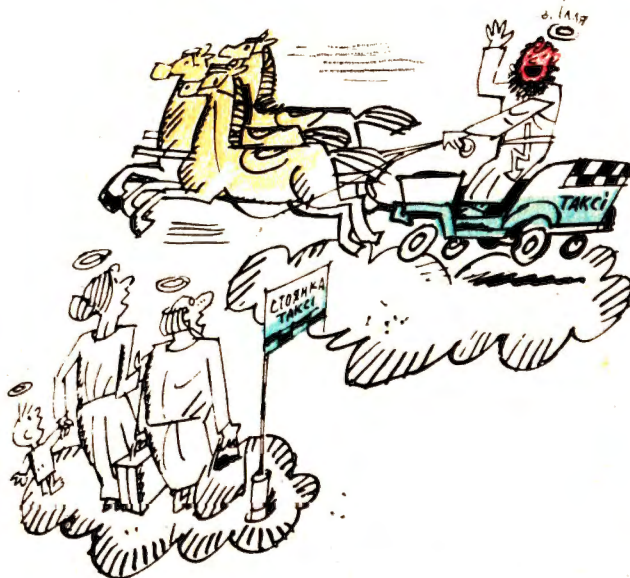
— Не кара, а шана!
Щоб часом тебе не схрумав
Мурлика поганий.

— Коли так, то дуже вдячний
За шану велику,
Але краще замість мене
Посадить Мурлику.

Микола ГОШМАН.

м. Одеса.

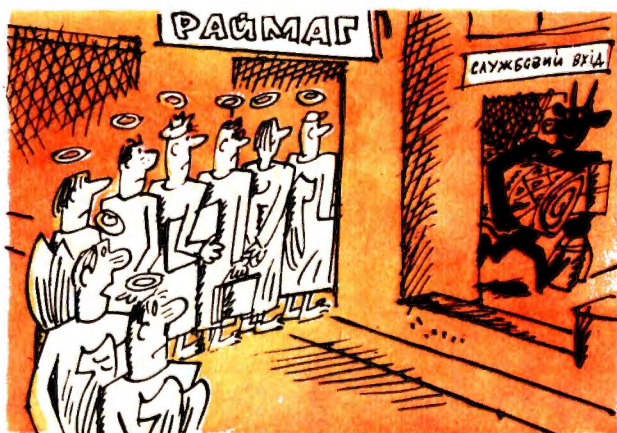
Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— З великим задоволенням підвіз би, але я їду в парк!

— А де ж зарплата!
— Біс її знає...

Без слів.

Без слів.

Без слів.

— А у вас на зиму вода в казанах замерзає!

Михайло Євграфович САЛТИКОВ-ЩЕДРІН

До 150-річчя від дня народження

27 січня минає 150 років від дня народження видатного російського письменника-сатирика та революційного демократа Михайла Євграфовича Салтикова-Щедріна. Автор «Губернських нарисів», «Історії одного міста», «Панів Головлєвих», «За рубежем», «Пошехонської старовини», багатьох інших блискучих книг, М. Є. Салтиков-Щедрін усю свою творчість присвятив викриттю антинародної суті самодержавства, поміщицько-буржуазного суспільства, утвердженню необхідності боротьби проти реакційної політики та саваоли правлячих класів. Творець політичної сатири революційно-демо-

кратичного напрямку, Салтиков-Щедрін збагатив літературу новими ідеями, темами, засобами сатиричної типізації.

Однею з прекрасних сторінок творчості письменника є його «Казки», в яких піддано нищівній критиці всю систему самодержавного ладу, царську бюрократію, висміяно ідеологію лібералізму, пристосовництва, смиренства, миттєву філософію міщанина.

Нижче подасмо два уривки з «Історії одного міста», назву «Кисіль» та кілька ілюстрацій до творів М. Є. Салтикова-Щедріна.

«Історія одного міста». Автолітографія М. Мазрухо

М. Є. САЛТИКОВ-ЩЕДРІН. Мал. КУКРИНІКСІВ

Це величезний письменник, значно більш повчальний і цінний, ніж про нього говорять. Широчінь його творчого розмаху дивовижна.

Щедрін ішов у ногу з життям, ні на крок не відстаючи від нього, він пильно дивився в обличчя йому і — гірко, пророчно реготав над усіма і всім.

Це не міст Гоголя, а щось значно більш оглушливо-правдиве, більш глибоке і могутнє.

О. М. ГОРЬКИЙ.

Ім'я його залишиться назавжди однією з найблискучіших прикрас російської літератури, а його вплив за межами Росії і тепер, після його смерті, буде зростати.

І. Я. ФРАНКО.

ПРО БЛАГОБРАЗИЙ УСІХ ГРАДОНАЧАЛЬНИКІВ ЗОВНІШНІЙ ВИГЛЯД

Склав градоначальник князь Ксаверій Георгійович Мікаладзе.

Необхідно, аби градоначальник мав вигляд благообразний. Щоб був не гладкий і не миршавий, на зріст був не величезний, але й не занадто малий, зберігав пропорційність у всіх частинах тіла і обличчя мав чисте, не спотворене ні бородавками, ні (від чого боже боронити!) зляканими висипами. Очі в нього повинні бути сірі, здатні, зважаючи на обставини, виявляти і ласку, і суворість. Ніс як слід. Крім того, він повинен мати мундир.

Надмірна опасистість точнісінько так, як і надмірна миршавість, однаково можуть мати неприємні наслідки. Я знав одного градоначальника, який хоч і чудово знав закони, але успіху не мав, бо від сала, якого дуже багаторосло в його нутрошарі, задихався. Другого градоначальника я знав дуже худого, який теж не мав успіху, бо тільки-но з'явився на своєму місці, як зразу ж його прозвали об-

* Рукопис цей міститься на кількох сторінках і четверті аркуша; хоч правопис його досить правильний, та справедливості вимагає сказати, що автор писав по лінійках. (Вид.)

вателі одною з худих фараонових корів, і потім уже жодне з його розпоряджень справжньої сили мати не могло. Навпаки, градоначальник не гладкий, але й не худий, хоч би й не був обізнаний з законами, завжди мав успіх. Бо він бадьорий, свіжий, бистрий і завжди готовий.

Те, що сказано вище про опасистість і миршавість, застосовується й до градоначальницького зросту. Справжній цей зріст — між 6-ма і 8-ма вершками. Разючими є приклади, що їх становить недодержання цього на перший погляд нікчемного правила. Мені особисто відомо таких три. В одній з привільних губерній градоначальник мав на зріст три аршини з вершком. І що ж! — прибув до того міста малий на зріст ревізор, обурився, почав підкопуватися й досяг того, що цього, проте, достойного, чоловіка віддали до суду. В іншій губернії такий самий рослий градоначальник мучився від солітера надзвичайного розміру. Нарешті, третій градоначальник був такий малий на зріст, що не міг вміщувати широкі закони, і від натури помер. Таким чином, усі три постраждали з причини невідповідного зросту.

Збереження пропорційності частин тіла теж не мало ваги, бо гармонія є найперший закон природи. Багато хто з градоначальників має довгі руки, і за це з часом їх усувають з посади; багато хто відзначається особливим розвитком інших кінцівок або ж потворною малістю їх, і через те здається смішним або непристойним. Цього всіляко уникати слід, бо ніщо так не підриває влади, як деяка визначна або помітна для всіх мерзотність.

Чисте обличчя прикрашає не тільки градоначальника, а й кожну людину. Крім того, воно робить численні послуги, з яких перша — довіра начальства. Шкіра гладенька, але не зніжена, вигляд сміливий, але без зухвальства, фізіономія одверта, але без нахабства — все це приваблює начальство, особливо, якщо градоначальник стоїть, подавши тулубом вперед і ніби пориваючись. Найменша бородавка може тут порушити гармонію й надати градоначальникові вигляду найзухвалішого. Друга послуга, що її робить чисте обличчя, є любов підлеглих. Коли обличчя чисте і до того ж освіжується вмиванням, то шкіра стає такою лискуною, що робиться здатною відбивати сонячне проміння. Цей вигляд для підлеглих буває дуже приємний.

Голос мусить мати градоначальник виразний і далеко чутний; він повинен пам'ятати, що градоначальницькі легені створено на те, щоб давати накази. Я знав одного градоначальника, який, готуючись до цієї посади, навмисно оселився на березі моря і там з усієї сили лихословив. Згодом цей градоначальник придушив одинадцять великих бунтів, двадцять дев'ять середніх заколотів і понад півсотні дрібних непорозуміння. І все це за допомогою самого свого далеко чутного голосу.

Тепер про мундир. Вільнодумці, звичайно, можуть (під особистою, проте, за це відповідальністю) гадати, що перед лицем законів природних однаково, чи кована кольчуга, чи куца кучерська чумарка будуть на начальникові, але в очах людей досвідчених і серйозних матерія ця завжди матиме особливу перед іншими перевагу. Чому так? — а тому, панове вільнодумці, що при виконанні казенних обов'язків мундир, так би мовити, передусім людині, а не навпаки. Я, звичайно, не хочу цим сказати, що мундир може діяти й розпоряджатися незалежно від людини, яка в ньому міститься, але, здається, сміливо можна твердити, що при блискучому мундирі навіть суворіях градоначальників — і тих можна на службі терпіти. А тому, зважаючи, що всі вони існуючі мундирі лише в невеликій мірі відповідають цій важливій меті, я вважав би необхідним скласти спеціальну на цей предмет комісію, якій і припоручити накреслити план градоначальницького мундира. З свого боку, я передбачаю можливість подати таку думку: колет з срібного газету, ззаду страусове пір'я, спереду панцир з кованого золота, штани газетові ж і на голові з литого золота шпашак, увінчаний пір'ям. Здається, що, бувши в та-

кому вигляді, кожен градоначальник якнайшвидше всім справам дасть лад.

Все сказане вище про благообразність градоначальників набуде ще більшого значення, коли ми пригадаємо, як часто вони зобов'язуються мати секретні стосунки з жіночою статтю. Всі знають користь, яка від цього буває, але й після всього того сюжет цей далеко не вичерпаний. Коли я скажу, що через жіночу статтю досвідчений адміністратор може повсякчасно знати всі потайні рухи керівників, то цього самого вже досить, щоб довести, яку вагу має цей адміністративний метод. Не один дипломат виявляв цим способом плани й задуми ворогів і через те робив їх непридатними; не один воєначальник за допомогою цього ж методу вигравав бої або вчасно кидався тікати. А я, з свого боку, випробувавши цей засіб на практиці, можу засвідчити, що не далі, як цими днями, завдяки йому, виявив слабкі дії одного капітан-справника, який і був, внаслідок того, виставлений мною до звільнення з посади.

Потім не зайвим, здається, буде ще сказати, що, зачаровуючи нетверду жіночу статтю, градоначальник повинен шукати самотності, і зовсім не віддавати цих дій своїх в жертву розголосові чи балакам. В цій приємній самотності він, даючи пестощі або жартівливі манери, може дізнатися про багато чого такого, що й для найспритнішого вивідувача не завжди буває доступним. Так, наприклад, якщо означена особа — дружина вченого, можна дізнатися, якої думки її чоловік про побудову світу, про підтримку влади тощо. А взагалі неминучим наслідком такої цікавості буває те, що градоначальник незабаром набуває репутації серцевідиця...

Змалювавши викладене вище, я почуваю, що виконав свій обов'язок сумлінно. Елементи градоначальницького ества такі численні, що, звичайно, одній людині охопити їх неможливо. Тому я й не хвалюся, що все охопив і пояснив. Але нехай одні трактують про градоначальницьку суворість, інші — про градоначальницьку однодумність, треті — про градоначальницьку всюди-першоприсутність; а я, розповідаючи, що знаю, про градоначальницьку благообразність, тішуся тим, що тут краплина й мого меду є...

Переклад з російської А. ХУТОРЯНА.

СТАТУТ ПРО ВЛАСТИВУ ГРАДОПРАВИТЕЛІВ ДОБРОСЕРДИСТЬ

Склав градоначальник Беневоленський

- Всякий градоправитель хай буде добросердим.
- Хай пам'ятає градоправитель, що самою суворістю, хоч би вона була стократ сугуба, ні голоду людського заспокоїти, ні нагоди людської одягти не можна.
- Всякий градоправитель того з обивателів, що приходить до нього, нехай вислухає; а котрий, не вислухавши, почне кричати, а тим паче бити — і кричати і бити є марно.
- Всякий градоправитель, бачивши обивателя, що робить діло своє, хай залишить його при цьому ділі безперешкоди.
- Всякий хай тримає в голові своїй, що коли обиватель тимчасово грішить, то він ще більше корисний діяти може.
- А тому: якщо хтось з обивателів прогрішить, то не зараз такого на відсічення віддавати, а ретельно розглядати, чи не поширюється й на нього російських законів сила і захист.
- Хай пам'ятає градоправитель, що не від кого іншого слава російської імперії прикрашається, а прибутки казни умножуються, як від обивателя.
- А тому: карати, розганяти чи іншим способом знущатися обивателів треба з обачністю, аби не зменшився від такого переводу російської імперії авантаж і не сталося для казни збитку.

«Повість про те, як один мужик двох генералів прогонував». Мал. Курнініксів

«Пани Головлєви». Ідуша Головлєв. Мал. Курнініксів

«Історія одного міста». Самозванці. Мал. Курнініксів

«Вірний трезор». Мал. Курнініксів

«Кисіль». Мал. М. Муратова

КИСІЛЬ

Наварила куховарка киселю й на стіл поставила. З'їли пани кисіль, сказали спасибі, а діточки пальчики облизали. Славний удався кисіль, усім до смаку припав, усім сподобався. «Ой, який солодкий кисіль!», «Ой, який чудовий кисіль!», «Оце то кисіль!» — тільки й мови про нього. — Дивись, куховарко, щоб кожного дня на столі кисіль був! І самі наїлись, і гостей почастивали, а під кінець і перехожим на вулицю миски виставили. «Попойте, чесні панове, киселю! Он він який у нас: сам до рота лізе! Іжте більше, він це любить!» І всяк підходив, брав кисіль ложкою, і те облизував.

Кисіль був такий приємний та легенький, що ніякої незручності не почував від того, що його їли. Навпаки, чуючи, що його всі хвалять, він аж запишався. Стоїть на столі та й хизується собі. «Виходить, я смачний, коли панство мене любить! Не лови гав, куховарко, підбавляй!»

Довго там чи не довго так було, тільки став кисіль поволі панству приїдатися. Пани супроти колишнього зробилися освіченіші; навіть з низького звання котрі хоч трохи в чини вилізли — і ті почали желеям та бламанжеям перевагу віддавати.

— Даруйте! — каже один: — що там доброго в тому киселі? Хіба це їжа? покуштуйте, який він рідкий, та слизкий, та солодкий!

— Віддаймо, панове, кисіль свиням! — підхопив інший: — а самі поїдемо на теплі води гуляти! Нагуляємось удосталь, а там, якщо вже це неодмінно треба, і знову повернемося додому кисіль їсти.

Що ж, свині то й свині — далекі, киселеві однаково, якого рангу особа його їсть. Аби тільки їли. Занурилася свиня рило в кисіль аж по вуха та й на весь хлів чвакати почала. Чвакає та рохкає собі: «Почакаюся, поваляюся, панського киселю наївшись!» Їсть ото, падлюка, і не наїється; тільки-но забариться куховарка, вона вже й рохкає: підливай! А якщо скажуть: був кисіль, та весь вийшов, — вона й по кутках, і по закутках, і в гною мордою обшарить і вже де-небудь таки знайде.

Іла та їла свиня і, нарешті, геть усе з'їла. А пани, тим часом, гуляли-гуляли та й догулялись. Догулялися та й кажуть один до одного: тепер нам гуляти більше нема за що; гайда додому кисіль їсти!

Приїхали додому, взяли до ложок — дивляться, аж від киселю залишилися тільки засохлі вишкребки. І тепер усі — і пани, і свині — всі в один голос волають:

— Їли ми кисіль, а про запас не залишили! Чим же то ми в майбутньому життєві будемо! Де ти, киселю! Агов!

Переклад з російської А. ХУТОРЯНА.

Я — САМ

— Мої це іграшки, мої! —
Лунало голосно в дворі.
— Мого нагана не берить,
Машину, м'ячик покладить,
Ось не займайте мій візок,
Я буду сам возить пісок!
І автомат, сказав, не дам,
Я буду гратись тільки сам!

Всі діти мовчки одійшли,
Веселу гру розпочали.
А де ж наш «сам»?

Понудьгував,
Посидів, сумно позіхав —
І вже підходить до дітей,
Що грають весело в гусей:
— Я вже не хочу бути сам,
Ідіть до мене, все віддам:
І пістолет, і кобуру —
Прийміть лишень мене у гру!
Берить візок, м'ячі, граблі,
Машини, відра, кораблі.
Ми будемо іграшки ділити,
Я буду в дружбі з вами жити!

Любов ЛІТВИНЕНКО.

СВИНЯ І ДИНЯ

КАЗКА

Росте собі на городі диня. Про-
слала над землею різьблені лис-
точки. Цвіте дрібним жовтим
цвітом.

А тут якраз свиня з хліва ви-
скочила. Рохкає. Крутить довгим
рилом. Вишукує, чим би поласу-
вати.

Картоплю, буряки обминає. Су-
не прямісінько до дині. Що це за
дивина? Такого ще не бачила.
«Ось вирию корінь і з'їм».

Затремтіла-зашелестіла диня
листочками. Бджоли вміть із кві-
точок позлітали. Роздивляються:
що сталося?

— Свиня мені погрожує, — ше-
поче диня.

— Та ми її, напасницю, — гу-
дуть бджоли, — зараз провчимо.

Жалась з усіх боків свиню. За-
верещала непрохана гостя й ки-
нулась навтьоки.

— Не чіпай диню, — гудуть ус-
лід бджоли. — Вона мед нам дає.

Росте собі диня. Все вигріває
на сонечку жовтий бік. Достигає.
Сокив набирається.

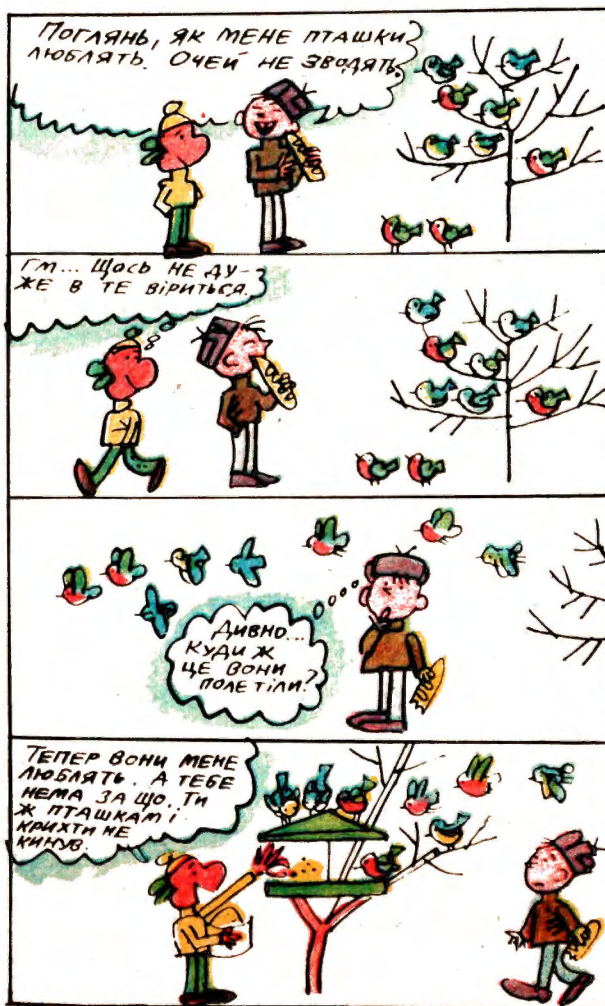
Коли це — знову свиня на го-
род біжить. Та до дині. Радіє, що
бджоли десь поховалися. Нікому
тепер за диню заступитись. Та й
почала підривати коріння. Вири-
ла, пожуvalа-пожуvalа, скриви-
лася й каже:

— Фе! Які несмачні корінці! А
ще казали — мед...

Та й пішла собі геть. А диню
занесли в хату, обмили, розріза-
ли — а вона така запашна та со-
лодка! Добре поласували нею
Петрик з Ганнусею.

Вадим ПЕПА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГІРШЕ БУТИ НЕ МОЖЕ

(Підслухана розмова)

- Здоров був, малий!
- А я не малий. Я вже у дру-
гому класі!
- Он воно як! Це добре!
- Добре, та не зовсім. Рані-
ше я цілий день на вулиці бігав,
а тепер, тільки ранок — давай,
збирайся до школи...
- Це погано.
- Погано, та не зовсім. У шко-
лі я читати і писати навчився!
- Це добре.
- Добре, та не зовсім. Мені
тепер доводиться щовечора ді-
дусеві газету читати. Бо у нього
зір кепський.
- Це погано.
- Погано, та не зовсім. Дідусь
мені на тому тижні цілого кар-
бованця дав зі своєї пенсії.
- Це добре.
- Добре, та не зовсім. Я на
той карбованець п'ять порцій мо-
розива з'їв. І на ангіну захворів.
- Це погано.
- Погано, та не зовсім. П'ять
днів до школи не ходив. З ранку
до вечора телевізор дивився.
- Це добре.
- Добре, та не зовсім. Мені
тепер на морозиво не дають...
- Це погано.
- Звичайно, погано! Гірше бу-
ти не може!..

Марко БОГУСЛАВСЬКИЙ.

ЩО НОВЕНЬКОГО

Сашко з батьком повертаються
з перукарні. Дорогою зустріча-
ють батькового знайомого.

— Ну, козаче, що новенько-
го? — питається той у Сашка.

— А хіба не видно? — дивуєть-
ся Сашко. — Голова у мене но-
венька. Була з волоссям, а тепер
стрижена!

Володимир ШКВАРЧУК.

ШВИДКО ВПОРАВСЯ

— Що ж це ти, — каже вчи-
телька Лесиківі, — нічого не ро-
биш? Усі сидять і малюють ри-
бок, а ти у вікно дивишся.

— А я вже намалював!

— Як? Устиг всіх трьох рибок
намалювати?

— Ні. Зате я намалював акулу.

М. ЛУР'Є.

СЮРПРИЗ

Ваговитий сюрприз одержала Новомиргородська райспоживспілка (Кіровоградщина) від Броварського заводу пластмас. Райспоживспілка замовляла пластмасові вироби, а завод надіслав 2400 кілограмів пластмасового брухту.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ось вам сировина, а це посібник, як з неї вироби виготовляти...

(Листи коментує художник)

ОТ І ПОМИЯСЯ..

У Шостці Сумської області ось уже півроку не працює єдина на все місто комунальна лазня.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

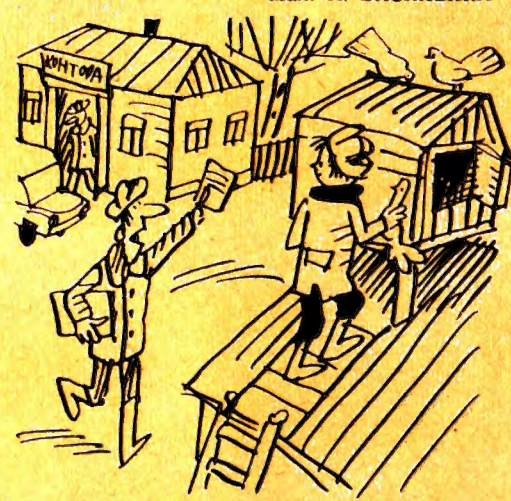

— Ви куди розігналися?
— У витверзник. Може, хоч у вас помиюся...

БЕЗ ЗВ'ЯЗКУ ЗІ СВІТОМ

Ось уже три роки, як село Леонівка (Київщина) втратило зв'язок (телефонний) з Іванковим. Ні пожежної, ні «швидкої» допомоги жителі викликати не можуть. Більше того, вони про це не можуть навіть повідомити (по телефону, звичайно) керівництву районного вузла зв'язку.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тарасину! Готуй найшвидшого голуба! Пошлеш у район з телефонограмою.

Освоювати суміжні професії!

Останнім часом почала мене бентежити одна думка. А саме: ми, перчани, працюємо якось не так, як слід працювати нині, відстаємо від сучасних вимог. От, скажімо, на підприємствах і в колгоспах люди вже давно освоюють суміжні професії. А в нас у цьому розрізі — явне відставання. А як добре було б, якби кожен перчанин — від кур'єра до головного редактора — паралельно освоїв би ще якусь професію: хто — слюсаря-сантехніка, хто — електрика, хто — покривельника. І так далі. Ми тоді куди краще могли б виконувати свої виробничі завдання та службові обов'язки.

У тому, що це конче необхідно, мене остаточно переконала недавня поїздка до Нового Яричева, де я, на запрошення робітників Львівського комбінату виробничих підприємств, завітав до їхнього сімейного гуртожитку.

Зустріли мене господарі дуже душевно, сердечно, а все ж не могли повністю виявити властивої їм гостинності. Хотіли мене пригостити обідом. Так прямо й сказали:

— Ми вас без обіду не відпустимо. І не думайте! Тільки... просимо зачекати до дванадцятої ночі...

— Але я ніяк не можу чекати до дванадцятої...

— А ми, на жаль, не зможемо приготувати обід раніше.

— Чому?

— Ходіте на кухню — побачите.

На спільній кухні було завізно. Одні стояли в черзі до двох кранів, інші — до двох газових плиток. І напередб'їли почали пояснювати:

— Проживає нас тут, у гуртожитку, двадцять три сім'ї. І майже в кожній, богу дякувати, є дітки. З роботи повертаємось о шостій. І тут, власне, починається готування обіду. А як же готувати, коли на всіх — лише дві плити, вісім конфорок... власне, сім, бо одна несправна. Отож останні в черзі добираються до вогню десь об одинадцятій. Так що ви вже не осудіть. Доведеться зачекати... Підемо поки що до кімнати! От нате вам, про всяк випадок, парасольку...

— А це навіщо?

— Бо ж на вулиці дощ, а він, клятий, крізь наш дах потрапляє і в коридор... Та й у деяких кімнатах парасолька не завадить.

Поки йшов коридором, мене запобігливо тримали за руку, попереджаючи: «Обережно, не спітніться». У коридорі було темно. Лампочок, розгледів я, було досить, але горіло лише дві, інші вже своє відгоріли.

— Невже комендант не може забезпечити лампочками? — запитав я.

— Хто його знає... А можливо, не робить цього з міркувань техніки безпеки. Бо коли всі разом засвітити, то проводка, дивні, не витримає. Вона й без того часто горить... Стара вже, переважно на самодіяльних «жучках» тримається...

І ще мене попередили, щоб я остерігався протягів, бо багато шибок у вікнах розбито.

— А як звать вашого коменданта? — запитав я і витягнув блокнот.

— Коменданта? Товариш Петров, Михайло Степанович, здається. А може, й не Михайло Степанович, а якось інакше... Він у нас буває дуже рідко... Так що забуваємо ім'я...

— То чого ж ви про це нікому не сигналізували?

— Як не сигналізували?! Сигналізували. Ще й скільки разів. Востаннє у складі цілої комісії приїздили голова Кам'янсько-Бузького комітету народного контролю Р. В. Петрин і секретар парторганізації нашого комбінату М. А. Гопкало. Усе уважно оглянули, записали й твердо пообіцяли: ремонт буде зроблено. Дуже нам комісія сподобалась. Сумлінно попрацювала. Але вже зима, а ремонтників нема. Можливо, вони вважають, що найкращий час для ремонту — січень або лютий.

Микола Андрійович Гопкало, коли ми з ним зустрілись, категорично спростував це припущення.

— Січень і лютий — зовсім не кращі місяці для ремонту. Навіть навпаки. Але... — І доклад-

но розповів історію гуртожитку. — Ми його прийняли на баланс від сусіднього БУ-7, нашого ж таки тресту «Укрзахіднафтогазбуд». Минулого літа. У захаращеному стані. Треба було примусити будівельників відремонтувати, а вже потім приймати. А ми не примусили. Ось тепер мусимо розхльбовувати...

— А що зроблено після того, як у гуртожитку побувала комісія?

— За період, що минув з того часу, можу вам доповісти, проведено велику роботу. Розроблено відповідні заходи, наближається до кінця складання кошторису, замовлено в Києві газові плити. І так далі. Правда, в гуртожитку поки що все залишилось без змін. Але тепер уже можна сміливо твердити, що ремонт буде проведено! — оптимістично закінчив Микола Андрійович.

Я сумлінно переповів цю обіцянку мешканцям гуртожитку.

— А ви не могли б сказати точніше: коли саме буде проведено?

— Точніше сказати я не міг: не хотілось бути брехуном.

І от саме тоді я й подумав: якби ми, перчани, працювали на рівні, своєчасно освоїли суміжні професії, то все могло бути інакше. Одержали б ми цю скаргу робітників — і одразу виїхали б бригадою фейлетоністів на місце. Один поліз би на дах, відремонтував би покрівлю, інший швидко вставив шибки, третій — поладнав електропроводку. Бо як на мене, то для добрих фахівців усієї роботи там днів на сім, не більше.

І мешканцям тоді було б добре, і нам легше. А то їздивмо, морочимо людям голову. І не можемо навіть з певністю сказати, чи відремонтують їм нарешті оселю. І коли саме.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Львівська область.

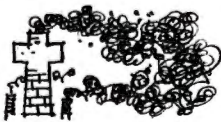

І СМІХ, І ГРІХ

Член Верховного суду Південно-Африканської Республіки Д. Фаннін — запеклий расист. Він редагував закони країни, які не тільки забороняють використання «білих» транспортних засобів чорношкірими, а й перевезення «чорними» санітарними автомобілями білих хворих. Та сталося так, що отой законник потрапив в автомобільну аварію, і його треба було негайно відвезти в лікарню. Звичайно, у «білій» машині. Але Фаннін небережно обрав для свого нещасного випадку місцевість, заселену переважно зулусами. Тамтешня швидка допомога мала в своєму розпорядженні лише «чорний» автомобіль з чорним медперсоналом та чорним водієм. І от Фаннін став перед дилемою: порушити закон чи залишитися лежати у придорожній канаві, чекаючи на «білий» санітарний автомобіль? Нарешті мусив здатися: обрав перший варіант. Та даремно: чорні лікарі і водій відмовилися порушити закон і відвезти у своєму автомобілі пораненого. Лише через добу ледве живого расиста доставили у «білому» автомобілі до «білої» лікарні.

У мерію міста Чикаго надійшов лист такого змісту: «Учені запевняють, що на інших планетах нашої сонячної системи життя немає. Цілком погоджуюся з ними, бо бачу, що незабаром і в нас у Чикаго неможливо буде жити».

Емілі Осборн з англійського міста Йорк виповнилося сто років. З цього приводу вона сдержала поздравлення від мерії і подарунок — безплатний квиток на право користуватися місським басейном для плавання.

За два озброєних напади на один і той самий банк у Руані (Франція) 23-річний Ренальд Роппеню був засуджений на сім років ув'язнення. Тепер у Франції так часто грабують банки, що цей судовий процес пройшов би не помічений широкою публікою, якби гро-

ші не були потрібні Роппеню для «великого діла» — він хотів видати власним коштом свою першу збірку віршів. Жоден з видавців, до яких він звертався, навіть не прочитав його збірки до кінця. Судовий процес приніс поетові бажану славу.

Британське міністерство залізниць з метою економії почало випускати нові пасажирські вагони без попільниці. Обгрунтовується це такою сентенцією: «Все одно пасажирки використовують підлогу як попільницю».

У Сполучених Штатах випущено на ринок туалетну воду для гоління під назвою «Данте». Але на етикетках — зображення не італійського поета, а англійського — лорда Байрона. Власники фірми пояснили це так: «Ім'я Данте відоміше, ніж ім'я Байрона. Але портрет Байрона більш підходить до туалетної води для гоління».

Як не дивно, на Заході ще й досі є попит на російську аристократію. Чимало промисловців та банкірів, які мають добре напхані гаманці, але не мають ніяких титулів, охоче тримають у своїх будинках титулованих лакеїв.

Нашадок знатного роду, князь Микита Оболенський переходив з місця на місце, доки його не пригрівав принц Шарль, дядько бельгійського короля Бодуена. Оболенському довірили прибирати внутрішні покої і кабінет самого принца. Найвищим пунктом цієї кар'єри російського князя було, коли принц Шарль довірив йому керувати ремонтом свого будинку і видав 55000 франків (майже 1100 карбованців на наші гроші) для купівлі фарб. З такими грошима у кишені Оболенський знову відчув себе князем: він пішов у казино і проциндриг там усе до останнього франка.

Князеві віділили десять місця в тюремного ув'язнення. Суд був заочний, бо князь наклав п'ятами.

Премії Перця за 1975 рік

Перший постріл шампанського, відкорованого на честь Нового року, збігся — у часі — з останньою крапкою, поставленою Перцем під рішенням журі, що визначило переможців традиційного творчого конкурсу на кращі гуморески, фейлетони, сатиричні вірші, карикатури і теми до карикатур. Лауреатами Перця 1975 року стали:

Олександр АЛЬОШИЧЕВ — премійований за карикатури, опубліковані протягом року;

Анатолій АРУТЮНЯНЦ — за серію дружніх шаржів, опублікованих протягом року, та карикатури «Розбійники біля великої дороги» (№ 2), «Вона ж теж жінка!» (№ 5);

Дмитро БІЛОУС — за цикл віршів «Обережно: слово» (№ 9);

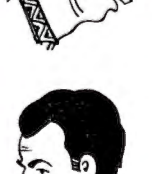
Грицько БОЙКО — за вірші «Веремій» (№ 7), «Зламав зуб» (№ 11), «Мое» (№ 12), «Заблудились» (№ 17), опубліковані в «Перченяті»;

Анатолій ВАСИЛЕНКО — за серію малюнків до «Перченяті» і карикатури «Ми вас зібрали сюди...» (№ 5), «Які в тебе, Параско, чудові діти...» (№ 16);

Іван ГАЙДАЙ — за гумореску «Для людей» (№ 12);

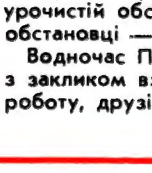
Сергій ГЕРАСИМЧУК — за карикатури «Хокей з м'ячем по-ізраїльському» (№ 3), «У країні рівних можливостей» (№ 15), «І як ти могла подумати...» (№ 20);

Володимир ГЛИВЕНКО — за карикатури «Американсько-ізраїльський гібрид» (№ 4), «Головріпка» (№ 9), «Ну й лютий же самогоняра в цієї старої!» (№ 16), «Фашистські трудові резерви» (№ 17);

Валерій ГОРБАЧОВ — за карикатури «Гірко!» (№ 3), «У вас ще не перевіряли стану шляхів?» (№ 6);

Валентина ДУБ — за гумореску «Чому люди не женяться» (№ 15);

Євген ДУДАР — за фейлетони «Треба щось думати» (№ 3), «Не плюй у криницю» (№ 18), «Про курців, потерчат, злидні та Мавку-природу» (№ 21);

Василь КОХАН — за вірш «Справи сердечні» (№ 23);

Іван КОЧАН — за гуморески «На підсоші» (№ 11), «Нутряна хвороба» (№ 17);

Володимир КРАСОВСЬКИЙ — за гумореску «Передача досвіду» (№ 11);

Овсій КРУКОВЕЦЬ — за фейлетони, опубліковані протягом року;

Олег ЧОРНОГУЗ — за серію фейлетонів «З олівцем по...», опублікованих протягом року.

Перець гаряче вітає своїх нових лауреатів, повідомляє, що всі вони в урочистій обстановці одержать спеціальні грамоти і значки, а в касовій обстановці — ще й грошові премії.

Водночас Перець від імені журі звертається до своїх авторів і читачів з закликом взяти найактивнішу участь у творчому конкурсі 1976 року. За роботу, друзі-сатирики та друзі-гумористи!

Прибіг учора мій Василько із школи, книжки — в куток, ліг на канапу і каже:

— Все, тату! Завтра в школу не піду!

— Це ж чому? — спантеличено питаю я.

— А тому, що майбутнє своїх дітей повинні кувати батьки. А ви про мене взагалі не турбуєтесь.

— Це ж хто не турбується? — зовсім розгубився я. — В тебе ж, здається, все було добре. В школі навіть на золоту медаль тягнув.

— Отож бо й воно, що на золоту, — спокійнісінько говорить син. — У інших батьки, як батьки, а ви закладли: «Золота медаль! Перспектива! Вчення — світ! Вік живи, вік учись!» Не думаете ви про моє майбутнє. Он у Оленки Куликівської батьки! Для них оту золоту медаль оформити — отак: тьху — і готово!

— Як так — тьху? — не зрозумів я. — Та хто вони такі, щоб ото так...

ної загальноосвітньої школи Івана Юхимовича Бабця і так, ніби між іншим, говорить: «Золоту медаль можеш для моєї дочки зробити? Як там... за відмінні успіхи у навчанні, труді і...» «І зразкову поведінку», — підказав Бабця. Але як подумав, що та дочка в Києві на денному відділенні в музичному училищі імені Глієра навчається, так і засіпався. А ще коли подумав, що колись хвороба може скрутити і йому до Куликів-

справу. Дбайлива і з великою увагою ставиться до хворих. Дисциплінована, чесна і...» Про музику ж — ні слова.

«Золота душа в дівчині», — розчулювався тов. Баб'як і в куточку розмашисто написав: «До нагороди».

«Молодчина!» — вигукнув, прочитавши характеристику, завідувач Миронівським районним відділом народної освіти П. В. Баштовий і поспішив привітати педагогічний колектив школи з новою медалісткою.

...І ось золота медаль на тарелі з голубими берегами. І перед юною Куликівською самі собою відкрилися неосяжні горизонти. Якщо після закінчення училища не зможе потрапити до консерваторії, то будь ласка: золота медаль із загальноосвітньої школи допоможе вступити у будь-який вуз. А ви, тату, говорите — учись із повною віддачею сил, бо вчення — світ...

— Це антипедагогічно! — конста-

Тарель із голубими берегами

— Батько у неї головний лікар Карапишівської дільничної лікарні.

— Ну, то й що?

— Це для вас — «ну, то й що». А в Карапишах Олександр Миколайович Куликівський, можна сказати, пуп землі. Зустрів він, наприклад, голову місцевої сільради і лише сказав: «Випиши довідку — паспорт дочці треба». І все. Більше — ні слова. А той тільки очима: кліп, кліп. Бо був у Оленки Куликівської уже паспорт. Але як подумав чоловік, що його якась хвороба може схопити і доведеться йти до лікарні, якою завідує Олександр Миколайович, то почував потилицю і видав-таки ту довідку.

Отак з'явився у Оленки Куликівської другий паспорт. Один із пропискою в Києві, а інший — в селі Карапишах. Навіщо? А ось навіщо.

Наступного дня підкотив Олександр Миколайович на власній «Волзі» до місцевої школи. Поманив пальцем завідуючого карапишівським консультпунктом Миронівської заоч-

ського на прийом доведеться йти, то, як і голова сільради, почував потилицю, поміркував і одповів: «Можу... Тільки довідку з місця роботи і виробничу характеристику треба й написати».

А ще через кілька днів Іван Юхимович Бабця зачитував директорові школи тов. Баб'яку характеристику, яку написав своїй дочці тов. Куликівський: «За час своєї роботи в Карапишівській дільничній лікарні тов. Куликівська проявила себе досвідченим працівником, який знає свою

тував я, проаналізувавши факти, викладені сном.

— А що ж ви хочете? — продовжував син. — Щоб я, як Ліда Мохонько з тих же Карапишів, гриз науку? Щоб мене, як і її, вчителі, десять років за приклад ставили, майбутнім медалістом називали? А потім, як і перед нею, руками розвели, мовляв, нема медалі. А хто його знає, чому? Може, тому, що Куликівській довелося віддати. Одне слово, або підете вибавити мені медаль, або ноги моєї в школі не буде! — поставив ультиматум син.

...І оце пішов я до школи, де він навчається. Зайшов до директора і кажу: «Медаль Васильковій можете зробити?» Директор кількома цита-тами з творів Макаренка швидко охарактеризував мою совість і навіть ввічливо показав на двері. Сиджу тепер і думаю: а як же Куликівський зумів? Чи я батько поганий, чи в Карапишах педагоги гуманніші. Ні, щось тут не те...

М. ПРУДНИК.

Київська область.

Народні УСМІШКИ

ЧУДО

— У твоєї дружини не ротин, а чудо. Такий маленький...
— Чудо не те, що маленький, а те, що в ньому такий язик великий.

Надіслав М. ПОЛІЩУК.
Радомишль
Житомирської області.

ЦІСАРСЬКА ІЖА

Два селянина розмовляють:
— Ти знаєш, що цісар їсть?
— Ні, не знаю. Мабуть, самий смалець та цукор!

ЧУМАЦЬКА ПЛАТА

Зайшли два чумани до корчми. Посідали. Замовили горілку. П'ють. У корчмі гучно грають музики. А в чуманів грошей катма.

— Чи ти, Петре, чуєш, — запитує чумак товариша, — як скрипка вимовляє: «Чим будете платити? Чим будете платити?»

— Не біда, — відповідає Петро. — Ось прислухайся, що бубон каже: «Комухами, комухами».

Надіслав В. МИРОНЕНКО.
м. Львів.

ЧОМУ ЦЕ ТАКІ

Мати: Юрку, вчора увечері я залишила в буфеті два медальони. А зараз там один. Чому це так?
Юрко: Бо було темно, мамо, і я другого не побачив.

Надіслав С. КОВАЛЕНКО.
с. Залізничка
Черкаської області.

ГОРІЛКА СКИСЛА

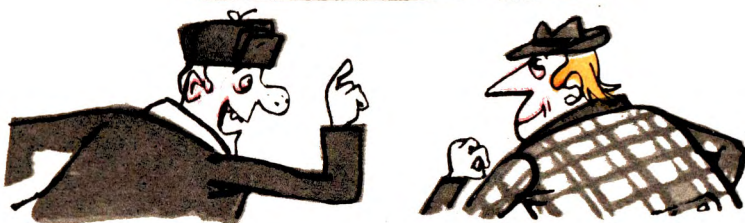
Один чоловік дуже любив випити. І щоразу, коли збирався в поле, то брав з собою пляшку оновитої. Одного дня жінка налила в посудину не горілки, а кислого молока. Нічого не підозрюючи, господар взяв вузлик і поїхав у поле. Коли прийшов час обідати і чоловік смирнувся з пляшки кислого молока, то, скривившись, сказав сусідові:

— Бачиш, сусіде, яка спена сьогодні — навіть горілка, і та кисла.

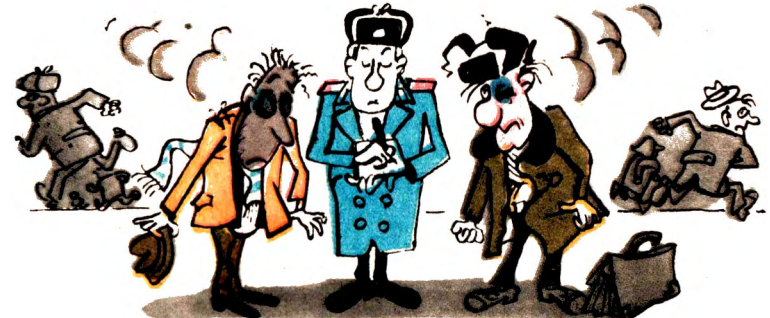
Надіслав М. МОГИЛЬНИЙ.
м. Київ.

Мал. Я. КОГАНА

— Побігли подивимось, хто там б'ється!..

— Тікаймо скоріше, бо ще в свідки запишуть!

— Чули: лектор до нас із області приїздить?

ОСТАННЄ СЛОВО

Трагічний монолог ікопотського рака,
завершений редакційним коментарем

Прощайте, братці, помираю,
Життя мого скінчилися дні:
Чи в пеклі опинюсь, чи в раї —
Тепер однаково мені.
Я задихаюся. Я плачу.
Печаль душі горе й гнів,
Бо, вірите, таке побачив,
Що розказати не стачить слів!

...Світало. Гасли в небі зорі.
Гойдала хвиля осоку...
І раптом
неймовірний сморід
Заповнив усю ріку.
На Ікопоті чистоплинній,
Куди не глянеш — там і там
З'явилась жовто-сиза піна,
І стало нічим дихати нам,
Все сполошилось з переляку...
Кленучи доленьку гірку,
На берег стали лізти раки
І дертися на осоку.
А судаки, йоржі та щуки —
І старші, й зовсім молоді,
Не стерпівши лихої муки,
Безмовно гинули в воді.

Так і не взяв бідний рак, хто зни-
щив його та всю живність. Тож на-
звемо: Антонівський цукрозавод, що
в Красилівському районі Хмельниць-
кої області. А очолюють той цукро-
завод директор В. П. Данилюк і го-
ловний інженер В. О. Куликов.
Це їхнє підприємство у вересні
1975 року випустило в Ікопоть (за
свідченням акту Старокостянтинівсь-
кої та Красилівської санепідстанції)
«велику кількість жомокислих і тран-
спортно-мийних вод». «Кількість»
була такою, що, як сказав у своєму
сумному монолозі рак, досягла річки
Случ і Старокостянтинова мало не за
десять кілометрів від цукрового за-
воду, а «якість» — не доводи госпо-
дині У всякому разі, згідно з іншим
офіційним документом — актом ра-

А їх — і мертвих, й напівмертвих —
Невпинна течія несла...
На вісімнадцять кілометрів
Вода отруєна була!
Такого, вірите, донині
Ще не траплялось на ріці:
Жахався

Старокостянтинів,
Малий Чернятин,
Пашківці;
Жахались-дивувались люди,
Уздівши з прибережних круч,
Як піна та — ота отрута —
Повзла-вливалася у Случ!..

Тепер я, братці, смерть приймаю —
Страшну, смердючу і гідку.
Вже слабнуть клешні...

Триматися за осоку...
Та перед тим, як врізати дуба,
В останню мить

хотів би я
Узнати ім'я
природогуба,
Убивці нашого ім'я!..

йонної комісії по охороні природи, —
тільки риби, що задихнулася, насе-
лення збирало протягом двох днів
45—50 тонн, а раків, які в паніці дер-
лися на осоку, на очерет і лізли на
берег, — близько тонни! А скільки
не зібрано — важко уявити і, тим
більше, підрахувати...

Принаймні, згаданий рак уже не
підрахує. Та й ми сумніваємося, що
спроможе це зробити. Тож надіє-
мося «уповаємо» на відповідні ін-
станції, які і підрахують, і розберуть-
ся у всьому, і дадуть належну оцінку
губителям природи. Скажуть, так би
мовити, останнє слово у цій історії.

Переклав монолог рака на вірші
і написав коментар
спец. кор. Перця Ів. НЕМИРОВИЧ.
Хмельницька область.

ВИПАДОК У САДУ

БАЙКА

Іжак із саду яблуко приніс пахуче,
Вкусив, аж дивиться — там Черв'ячок.
Зі злості викинув... Підняв голки колючі
Й посунув, наче колобок.
Коли це знов
В травичці яблуко знайшов
Рум'яне та красиве,
Нітрохи не червине,
Вкусив — бур'ян, трава!
І яблуком не пахне — скипидаром!
Кусає вдруге, втретє: ну й дива —
Як зафутболить яблуко одним ударом!
— Це що воно за вата?
Аж чує: Яблуня шепоче: — Хімікати...
Хазяїн їх насипав цілу гору,
Без міри всякої, без всякого розбору,
Ну, от воно й того... таке бридливе...
Отож, як хочеш гарне яблуко покуштувати,
То вже шукай у цім саду... червине!

Хімічні добрива — це сіль землі. Тож знайте,
І ними, як і сіллю, ви не зловживайте!

КОЗА

Коза Овечці говорила так:
— Хай я коза... зате мій син — козак!
Микола ЯРОВИЙ.

Слюбий
ПЕРЧЕ!

Вибач, що пишемо тобі таким
нерозбірливим, кострубатим по-
черном. Пальці з морозу не слу-
хаються — от букви й стрибають.
І ми теж підстрибуємо на стіль-
цях, гріючись. Одне слово, дриж-
ків ловимо. А ще, ось уже понад
рік, ловимо будівельників, які б
увели в дію систему парового опалення в нашому радгоспі.

Заповзялися вони — тобто будівельники тресту «Криворізьсь-
буд» — споруджувати цю систему
ще два роки тому. Узяли з нас 216
тисяч карбованців, проклали тру-
би і руки умили. Вже двічі призна-
чалися державні комісії по вводу
системи в дію, і обидва рази спра-
ва закінчувалася пшиком: система
виявлялась не готовою. І мерзнуть
в автогаражі водії, у майстерні —
ремонтники, у конторі — адмін-
персонал і, що найсумніше, — діт-
ки в дитячій садку. Слізно проси-
ли ми керуючого трестом В. М.
Шловченка зглянутися хоча б на
діток, та його серце, Перче, і тут
не здригнулося. А ми й далі лови-
мо дрижків...

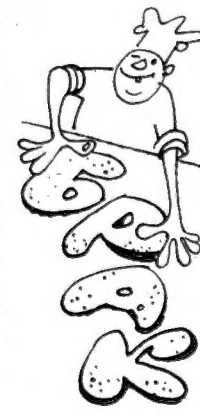
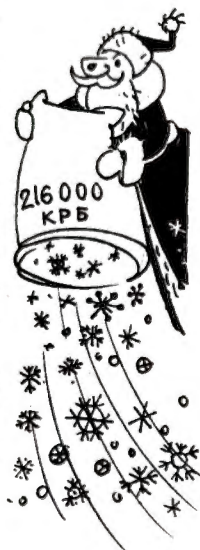
Ю. СКЛЯРЕНКО — директор
радгоспу «П'ятихатський»
Петровського району на Кіро-
воградщині; М. ДУДКА — мо-
лодий виконроб; І. ХУДАН —
бригадир.

Що то — технічний прогрес!..
Була в селі Старому Острополі
хлібопекярня. А тепер там побудо-
вано хлібозавод. І хоча хліб звідти
до нашої Йосипівки завозять, до
речі, далеко не щодня, але вже
коли завозять, то ми тоді ще і ще
раз наочно переконаємося у вели-
чезній різниці між старим і но-
вим. Якщо у пекарні, приміром,
весь хліб був однакової, нормаль-
ної випічки, то тепер, буває, роз-
ріжеш хлібину, а всередині — ті-
сто.

Або, снажимо, — булочки. Збе-
рігши попередню ціну, вони по-
мітно поменшали у вазі — отже, з
однієї й тієї ж кількості борошна
в Острополі тепер роблять знач-
но більше булочок, ніж раніше.
А іноки в остропільській про-
дукції можна подібати й досить
цікаві сувеніри. Я, наприклад, не-
давно витягла з білого короваю
добрячу ганчірку.

От що значить, Перче, техніч-
ний прогрес по-остропільському!
Г. КОВАЛЬ.

с. Йосипівка
Старокостянтинівського району
на Хмельниччині.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добривдень, шановні телеглядачі!

Сьогодні ми ведемо передачу з проїзду Спортивного у Чернівцях. Проїзд цей забудували прекрасними будинками, будинки заселили прекрасними пожитками, і пожитки прекрасні замінили в нових квартирах. Чого, здавалось би, ще?

— Асфальту! — просять пожитки. — Асфальту мерщій сюди треба, бо проїздом нашим не те що проїхати — пройти на ходулях не можна!

І не хочуть мешканці второпати, що проїзд у них не простий, а — Спортивний. Зроблений спеціально, щоб потренуватись і всебічно підготувати себе для подолання усіляких перешкод. І що, загартувавши отут свою волю, вони згодом подолують і тану перешкоду, як байдужість працівників міськради до їхніх скарг і зауважень.

На цьому, товариші, до побажання. До наступного телебачення!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що директор Ілляшівського сільського Будинку культури (Вінницьчина) Поліщук М. І. не відповідає своєму призначенню, писала у листі молодь цього села.

Секретар Тростянецького району партії тов. Хоменчук повідомив, що Поліщука, який порушував розпорядок робочого дня Будинку культури, зазначив масово-політичну роботу і роботу гуртків художньої самодіяльності, з роботи знято.

★ До Перця надійшов лист про те, що керівники колгоспу «Дружба» на Миколаївщині наймали циган для ремонту сільськогосподарського інвентаря і при цьому незаконно виплатили їм із колгоспної каси 6000 крб.

Як повідомив голова Казанківського районного комітету на-

родного контролю тов. Погребняк, факти підтвердились.

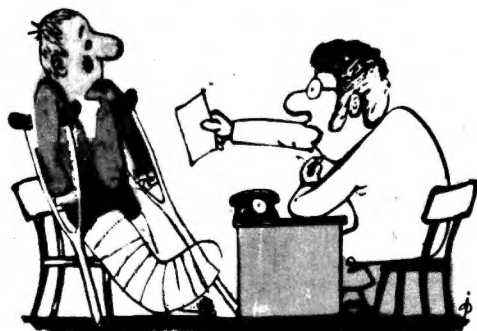
Матеріали про це передано Казанківській районній промисловій інспекції для стягнення з винних збитку, завданого колгоспові.

★ З колгоспу імені Шевченка (Підкарпатський район) надійшла скарга про те, що вісім місяців тому майстерня Краснянського відділення «Сільгосптехніки» прийняла на ремонт тракторну лопату ІЛ-3 і ніяк її не відремонтує.

Голова Вінницького обласного об'єднання «Сільгосптехніки» тов. Цюндин сповістив редакцію, що за недбале ставлення до своїх службових обов'язків, яке призвело до затягування ремонту техніки, завідувач майстернею Сергеев В. В. з роботи знято. Тракторну лопату відремонтовано й видано колгоспові.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «Ісі Парі» — Франція, «Пуркуа па» — Бельгія, «Ойленшпігель» — НДР, «Урзіка» — Румунська Народна Республіка, «Динобраз» — ЧССР, «Фюлеш» — Угорська Народна Республіка.

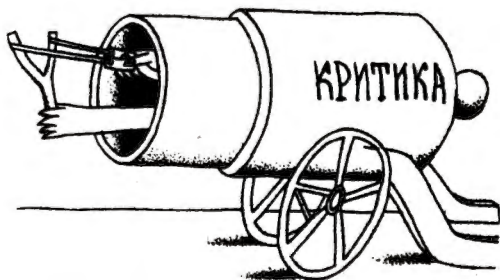
— Швиденько збігайте, зробить рентген-знімок!

Без слів.

— Дай йому, тату! Не дозволяй, щоб тобі першому по носі дісталось.

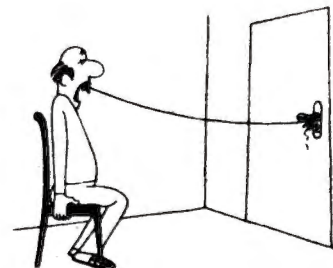
Без слів.

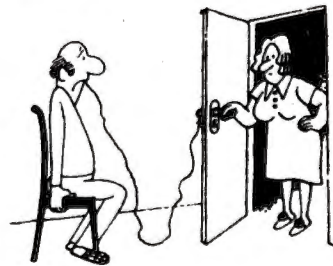
Без слів.

— А ви, сестричко, що робите сьогодні після операції?

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 1 (971)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. XII. 1975 р. Підписано до друку 18. XII. 1975 р. БФ 38085. Папір 70×108%. Фіз.-друку. арк. 2. Умов.-друку. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06590. Тираж 2 850 000 прим.

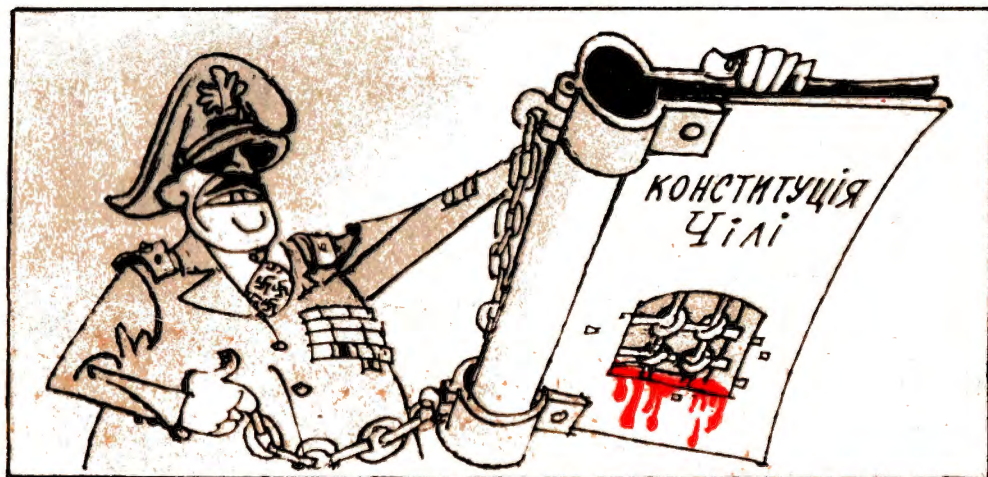
ПРИКАЗКИ НАРОДНІ НА ТЕМИ МІЖНАРОДНІ

«На чийому возі їдеш, того й пісню співай».

«Старе варило бабу постарило».

«Зліпив дядя, на себе глядя».

«Чим більше kota гладити, тим він вище хвоста піднімає».

«Не те що наїся, а і в пазуху набрав».